

Morgonmeditation

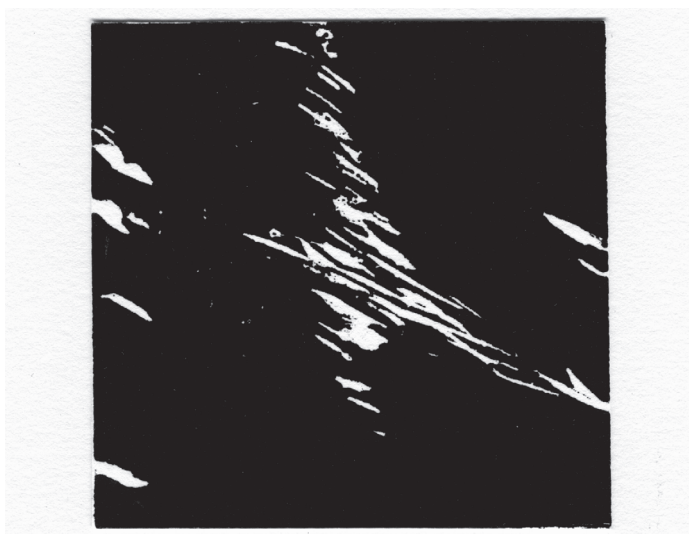
Så är man hemma i Värmland igen ... Och det är just nu en morgon med ljus, lite dunstig rymd och dagg i gräset. Det är vid sexsvepet, men solen känns redan gassande het. Fryken ligger silverblå; längst borta i söder, där Sunne kyrka hägrar överkligt vit och hög, speglas några molntussar, som liknar drivande maskrosfjun. Tupparna väsnas i grannskapet, och från de högt belägna gårdarna i Västra Lysvik kommer hessa svarsrop.

Jag går ner till viken intill stugan. Mot vattnet, som sandbotten gett en gulaktig anstrykning, lyser strandvegetationen. Det är sankmark därnere. Om våren växer kabbelekorna och kärrviolerna så tätt ända fram till udens spets, att man knappt kan sätta foten där utan att skada någon blomma. Nu har starren, förgätmigejfloockarna, älggräset och vildkumminet högsång. Det är en ångande och flammande blomsterdjungel, som skiljer tallskogen och de körsbärsträdslänkande, glesa alarna från sjön.

Då jag kommit fram till strandbrynet, tar ett stim genomskinliga fiskyngel till flykten. Längre ut i grundvattnet kan jag skymta de gröna ryggarna på en långsamt simmande mörtarmada. Det luktar våt sand och sjögräs. Förgätmigejen står där med sitt urblekta blåljus; blombaggar glittrar bland älggräsblommen, som liknar uppsprutad vågfradga. Det surrar och summer överallt, fjärilvingarna bildar gungande serpentiner.

Jag sätter mig på en sten i strandkanten. Det är ett på

mitten sönderklivet, ljusglättat block. De flesta granna sommarmorgnar brukar jag börja min dag med att klän- ga upp på det och en stund försjunka i all-livet. Nu sitter jag alltså här igen. Stillheten ligger som en bländande ring omkring mig. Det är en stillhet, som inte bryts av fågelsången, insektsurret och det nästan omärkliga suset i en aspkrona. Landskapet har en inre likhet med ett ansikte, som nyss vaknat ur en drömfri slummer. Allt är speglande klart, oberört med livet sorlande under, djupt och evigt. Jag tänker på något jag läst av Schopenhauer: livet är som den oföränderligt skimrande vattenröken över en fors. Dropparna byts i varje ögonblick ut mot nya, men skådespelet består. Svalorna över viken är så- dana hastigt bortglindrande droppar, asplöven är det, fiskarna, blommorna, molnbildningarna. Och även jag

själv är det. Jag själv och alla andra människoflarn, som skriker och fäktar i blind hets under det enda ögonblick vi lyfts med i dansen ...

Tiden rinner förbi, utan att jag märker det. solen bränner allt hetare mot min nakna överkropp. Jag tittar på klockan och inser, att jag måste försöka sätta i gång dagens kuggverk. Uppifrån stugan hör jag redan min lille sons kvitter. Ur skorstenen stiger en rökslinga från en eld, som inte jag gjort upp.

Så reser jag mig alltså och lämnar – om också något motvilligt – det vattenglättade stenblocket. Genom strandskoningens insektsliv och prunkande flora går jag upp till stugan och dagens sysslor.

30 juli 1944